

Mfv.II.10.736/2013/3.szám

A Kúria a dr. Thuróczy Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Danka Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Danka János ügyvéd) által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetés jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 2.M.93/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Nyíregyházi Törvényszék 4.Mf.20.377/2013/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Nyíregyházi Törvényszék 4.Mf.20.377/2013/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a magyar államnak felhívásra 88.200 (nyolcvannyolcezer-kettőszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes 2010. július 1-jétől állt az alperes alkalmazásában raktári munkás munkakörben. 2010. december 4-én főnöke utasítására vele együtt vadászni ment, ahonnan este 21 órakor értek vissza az alperes telephelyére. Miközben a felperes a személygépkocsiból kiszállt, hogy a telephely kapuját kinyissa, a lába kibicsaklott. A vadászatot követő héten nem dolgozott, fekvőgipszet kapott. Miután azonban a fekvőgipsz a lábáról letört, 2010. december 13-ától munkába állt és december 20-áig dolgozott, december 21-én kórházi ellenőrző vizsgálaton kellett megjelennie.

Az alperes a felperes munkaviszonyát 2010. december 21-én kelt rendkívüli felmondással szüntette meg. Ennek indokolásában arra

hivatkozott, hogy a 2010. december 13. napján történt munkába állását követően a felperesnél két alkalommal fordult elő, hogy nem jelent meg munkavégzésre, és távolmaradásának okát csupán a munkanap reggelén közölte telefonon, mindkét alkalommal családi körülményeire hivatkozott. 2010. december 21-én azonban ismételten nem jelent meg, távolmaradását sem előzetesen, sem aznap reggel nem jelezte a munkáltató számára, ezért a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettsége súlyos megsértése okán munkaviszonyát rendkívüli felmondással megszüntette.

A felperes az alperestől a rendkívüli felmondást, továbbá a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos iratokat 2010. december 23-án vette át. A felperes keresőképtelenségét az Országos Rehabilitációs és Szociális Szakértői Intézet elsőfokú bizottságának 2010. december 22-én kelt szakvéleménye 2010. december 5-étől véleményezte. A szakértői véleményt dr. K. P. háziorvos a felperes táppénzes betegállományba vétele miatt kérte.

A felperes a munkaviszonya megszüntetése jogellenességének megállapítása és munkaviszonya helyreállításának mellőzésével az egyéb jogkövetkezmények alkalmazása iránt terjesztett elő keresetet a közigazgatási és munkaügyi bíróságnál. Keresetében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az alperes a felmondását írásban nem indokolta, azt részére a 2010. december 23-án megküldött iratok között nem kézbesítette, másodlagosan vitatta a rendkívüli felmondás indokait is.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

A Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.93/2012/8. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes a felperes munkaviszonyát jogellenesen szüntette meg, a felperes munkaviszonya az alperesnél az ítélet jogerőre emelkedésekor szűnik meg. Kötelezte az alperest bruttó 246.560 forintot megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában a bizonyítási eljárás adatai alapján nem találta megalapozottnak a felperes azon hivatkozását, hogy az alperes részére az igazolásokkal együtt a rendkívüli felmondást nem küldte meg. A munkáltatói intézkedés indokát vizsgálva azt állapította meg, hogy mivel az Országos Rehabilitációs és Szociális Szakértői Intézet 2010. december 22-én kelt szakvéleménye alapján a felperes 2010. december 5-étől keresőképtelen volt, őt háziorvosa, dr. K. P. utólagosan, a szakvélemény alapján táppénzes betegállományba vette, ezért a munkáltató intézkedésének oka és indoka nem volt valós és okszerű, mert a felperes a keresőképtelenségére tekintettel nem volt köteles munkát végezni.

Az elsőfokú bíróság a rendkívüli felmondás jogellenességének

jogkövetkezményeként a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 100. § (4) bekezdése alapján 2 hónap és 25 napra járó átlagkeresetet ítélt meg. A felperes elmaradt munkabér megfizetésére irányuló kereseti kérelmét azonban megalapozatlannak találta, mert a felperes nem csatolt olyan igazolást, amely alapján megállapítható lett volna, hogy keresőképesége 2011. január 31-ét követően fennállt. A felperes keresete alapján miután a szabadság kivételét az alperes nem tudta igazolni, a munkáltatót 12 nap szabadságmegváltás megfizetésére is kötelezte.

A peres felek fellebbezése alapján eljáró Nyíregyházi Törvényszék a 4.M.20.377/2013/3. számú ítéletével a munkaügyi bíróság ítéletének fellebbezett részét részben megváltoztatta, és kötelezte az alperest bruttó 841.910 forint elmaradt munkabér megfizetésére, továbbá az elsőfokú perköltség összegét 44.000 forintra felemelte. Egyebekben a munkaügyi bíróság ítéletének fellebbezett részét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal egészítette ki, hogy a felperes 2010. december 5-étől 2011. január 31. napjáig volt keresőképtelen.

Az alperes fellebbezése alapján megállapította, hogy a munkaügyi bíróság helyesen foglalt állást arról, hogy a felperes keresőképtelensége esetén nem volt köteles munkát végezni. A munkáltatói jogkör gyakorló tudott a felperes állapotáról, gyógykezeléséről, arról, hogy bokája kibicsaklott. A munkáltató a perben arról nyilatkozott, hogy a szabadság terhére biztosította a felperes részére a gyógyuláshoz szükséges pihenést. Mindebből következően pedig a munkaügyi bíróság helyesen foglalt állást arról, hogy a felperes rendkívüli felmondásának oka és indoka nem volt valós és okszerű.

A felperes az elsőfokú eljárás során csatolta a munkaügyi központ igazolását, amely szerint 2011. január 27-étől álláskeresőként nyilvántartásba vették, amely alátámasztja, hogy 2011. február 1. napjától keresőképes volt, vagyis munkát tudott végezni. Miután keresőképeségét a felperes megfelelően igazolta, ezért alapos a 2011. február 1. napjától 2012. január 16-áig terjedő időre elmaradt munkabér megfizetésére irányuló igénye is. Erre tekintettel a törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét a jogkövetkezmények tárgyában megváltoztatta, és az alperest 841.910 forint elmaradt munkabér megfizetésére is kötelezte.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek az elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályú hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítását, továbbá a felperes első-, másodfokú és

felülvizsgálati eljárási költségben történő marasztalását kérte.

A felülvizsgálati érvelés szerint az első fokon lefolytatott széles körű bizonyítást követően a bíróságok a tényállást tévesen és hiányosan állapították meg, és abból téves jogi következtetést vontak le. A bizonyítási eljárás során igazolt és rendelkezésre álló tényeket hagyták érdemi, tételes indokolás nélkül, ezzel megsértették a Pp. 220. § (1) bekezdés d) pontjában, továbbá 221. § (1) bekezdésében foglaltakat. Az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták, hogy a felperes a keresőképtelensége tényét igazoló iratokat csupán az elsőfokú bírósági eljárás időtartama alatt nyújtotta be, erről a munkáltató is csak akkor szerzett tudomást. A táppénzes iratokat elmulasztotta az alperes részére átadni és bemutatni, ezért saját érdekkörébe eső és neki felróható magatartására alapítottan az alperes terhére jogsértő mulasztást vagy magatartást megállapítani nem lehet. Nyomatékosan hivatkozott arra, hogy a becsatolt iratok dátumozásából is nyilvánvaló, hogy ezeknek az iratoknak az elkészítésére jóval az alperes által közölt rendkívüli felmondás közlését és kézbesítését követően került sor, keresőképtelen állományba vétele visszamenő hatállyal történt.

Állítása szerint a rendkívüli felmondás időpontjában a felperesi keresőképtelenség ténye nem állt fenn, de amennyiben igen ezt vele a munkavállaló nem közölte.

Nem vitatta, hogy a vadászatot követően a felperes bokája kibicsaklott, de annak ellenére az azt követő napokban a korábbi gyakorlatnak megfelelően, változatlan módon jelent meg a munkahelyén és munkát is végzett, amely tényt az eljáró bíróságok szintén nem értékelték. Álláspontja szerint fennállhat ugyanis a munkavállalónál olyan betegség vagy más baleseti esemény, amely a tény ellenére nem éri el azt a fokot vagy súlyosságot, amely keresőképtelenséget eredményez.

Az alperes azt is panaszolta, hogy mivel a felperes 2010. december 21-én előre egyeztetett időpontban jelent meg a kontrollvizsgálaton, azt előzetesen jeleznie kellett volna a munkáltatónak. A felperes azonban az őt terhelő tájékoztatási kötelezettségét sorozatosan megszegve mindezt figyelmen kívül hagyta. Az alperes érvelése szerint az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták azt a körülményt is, hogy a per során bizonyította, mely szerint az írásba foglalt felmondást a munkaviszony megszűntetésekor kiállított igazolásokkal együtt postára adta.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot,

amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, továbbá elő kell adni, hogy a fél a határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja [Pp. 272. § (2) bekezdés], a felülvizsgálati eljárásban pedig a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között lehet felülvizsgálni [Pp. 275. § (2) bekezdés].

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a Pp. 220. § (1) bekezdés d) pontjának, valamint 221. § (1) bekezdésének megsértésére hivatkozott, és azt állította, hogy a jogerős ítélet nem tartalmaz indokolást a felperes keresőképtelensége igazolásának késedelmes becsatolásáról, és az ellenőrző vizsgálat bejelentésének hiányáról.

Az Mt. 96. § (1) bekezdése szerint a munkaviszony rendkívüli felmondással történő megszüntetésére abban az esetben van lehetőség, ha a másik fél a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi, vagy ha olyan magatartást tanúsít, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné teszi.

A perbeli esetben az alperes az intézkedését a felperes 2010. december 21-ei távollétére alapította, és a rendkívüli felmondásban azt rótta terhére, hogy ezen a napon reggel munkakezdekör nem jelent meg, távollétét sem előzetesen, sem telefonon nem jelezte a munkáltató számára.

A jogerős ítélet a rendelkezésre álló iratokat, tanúvallomásokat és a felek előadását értékelve helytállóan vont le következtetést arra, hogy a felperest az adott napon az Mt. 103. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt megjelenési és munkavégzési kötelezettség egészségügyi állapotára, munkaképtelenségére tekintettel nem terhelte, keresőképtelenségét utóbb az Országos Rehabilitációs és Szociális Szakértői Intézet elsőfokú bizottságának 2010. december 22-én kelt szakvéleménye alátámasztotta. Helytálló az alperes azon hivatkozása, mely szerint a felperes a táppénzes iratokat a keresőképtelenség napjáig nem juttatta el részére - erre az utóbb végzett szakértői vizsgálatra tekintettel nem is volt lehetősége -, azonban a törvényszék helytálló érvelése szerint az alperes tudomással bírt a felperes munkavégzési képességének hiányáról.

Peradat, hogy a bokaficamot követően a felperes fekvőgipszet kapott, egy hétig - fizetett szabadsága terhére - a munkáltató engedélyével otthon tartózkodott, majd felvette a munkát, később pedig néhány napig nem jelent meg az alperesnél részben családtagjai megbetegedése, részben a december 17-én lezajlott kontrollvizsgálata miatt. A törvényszék a jogerős ítéletében helytállóan értékelte, hogy adott esetben önmagában a táppénzes iratok hiánya nem bizonyította a felperes terhére rótt munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségszegés elkövetését.

A bizonyítási eljárás adatai - így az ügyvezető vallomása és a felperes által becsatolt híváslista, amely igazolta, hogy a felperes december 21-én reggel 7.15-kor telefonált az ügyvezetőnek - az orvosi iratok mellett szintén azt támasztják alá, hogy a felperes ezen a napon keresőképtelen volt, orvosi ellenőrző vizsgálaton vett részt, és erről a munkáltatói jogkör gyakorlóját legalábbis megkísérelte értesíteni. Mivel a felperes keresőképtelen állapotát az Országos Rehabilitációs és Szociális Szakértői Intézet utólag igazolta, a felperes sérüléséről és gyógykezeléséről pedig a munkáltatónak bizonyítottan tudomása volt, a távolmaradás bejelentésének hiánya és utólagos igazolása súlyosan gondatlan, jelentős mértékű lényeges kötelezettségszegést az előbbiekre is tekintettel nem valósított meg, ezért a rendkívüli felmondás jogellenes volt a bíróságok helytálló értékelése szerint.

A rendkívüli felmondás kézbesítését az elsőfokú bíróság a perben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján igazoltnak tekintette, erre vonatkozóan a felek fellebbezést nem terjesztettek elő, ezért az alperes felülvizsgálati kérelmének hivatkozása e körben okafogyott volt.

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pereszes felperesnek a felülvizsgálati eljárás során bizonyított költsége nem merült fel, ezért ebben a kérdésben határozni nem kellett.

Az alperes a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati eljárási illetékének megfizetésére.

Budapest, 2014. május 21.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. előadó bíró, Sipőczné dr. Tánczos Rita s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

bírósági tisztviselő